

magam is magyar vagyok, s ismereteim e tekintetben messzemenően a leggazdagabbak. Ezen felül a hagyományok, a nemzeti-nyelvi hovatartozás eltéphetetlen gyökerei. Még érzékenyebb vagyok a magyar kisebbségiek gondjait és sérelmeit illetően. Azonban a rokonsors ellenére is mélységesen idegen tőlem annak a magyar kisebbséginek a gyűlöletszemlélete, aki a kolozsvári Korunkban így fogalmaz erről: „A többség által megsemmisülésre ítélt kisebbség védekező gyűlölete jogos és természetes. Aki az igazságos és természetes gyűlöletre már nem képes, azt nem jószágos lelkűnek nevezném. Annak ugyanis már nincs lelke. Aki a kiszolgáltatottságot már annyira természetes állapotnak tartja, hogy nem gyűlöli az ő megsemmisítésére fegyverrel közeledőt sem, az a gyűlöletnél ezerszer megbocsáthatatlanabb bünt követett el: meggyilkolta saját lelkét.”

Lehetséges, hogy csak fáziskülönbségről van szó, s elhatárolódásom csak széplelkű fennhéjzás az Autodidakta modorában? Tiszta szívből remélem, hogy mégsem.

Lehet, hogy a mostani fenyegetettség közepette széplelkű álmodozásnak, gyávaságnak vagy egyenesen: kisebbségi beidegzettségeken alapuló meghunyászkodásnak tetszik, de sorsközösséget, nemzeti hovatartozásuktól függetlenül, csak azokkal tudok érezni, akik minden erejükkel azon vannak, hogy megtartóztassák magukat a gyűlölettől. Akik mélységesen megvetik a gyűlöletet. Az öngazolásnak és gátlástalan önérvényesítésnek ezt az olcsó és végtelenül alacsonyrendű formáját.

JUHÁSZ ERZSÉBET

Magyar Szó, Kilátó, 1992. jan. 18.

VÁRNAI LÁSZLÓ FOTOGRAFIKÁJA